

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 54

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 22

Segona i darrera reunió
tinguda el dia 30 d'abril de 1981

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts i sis minuts de dotze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera.

*El M. H. Sr. President anuncia que el punt de l'ordre del dia a tractar en primer lloc és la **interpel·lació al Consell Executiu sobre traspassos de serveis de l'Estat en matèria de reforma i desenvolupament agrari**, la qual és formulada pel Diputat Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 1452). Respon, en nom del Consell Executiu, l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1454). Tot seguit replica el Diputat Sr. Ayguadé (p. 1455) i, després, l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1456).*

*S'entra al punt de les **preguntes amb resposta oral** i es comença per la pregunta que formula el Diputat Sr. Ganyet, del G. Socialista, respecte a la **convocatòria de la Comissió de normalització de la llengua aranesa** (p. 1456). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 1457). El Diputat Sr. Ganyet replica (p. 1457) i després ho fa l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 1457).*

*La segona pregunta, sobre el **conflicte dels treballadors de l'empresa IECSA d'Igualada**, és formulada pel Diputat Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 1458). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1458). El Diputat Sr. Padullés fa ús del torn de rèplica (p. 1459).*

*La tercera pregunta, sobre la **mancança d'una xarxa actualitzada d'institucions penitenciàries**, és retirada pel Diputat Sr. Parera, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1459).*

*El M. H. Sr. President explica el darrer punt de l'ordre del dia, que és la **designació dels membres del Consell Consultiu de la Generalitat**, que pertoca al Parlament, així com del procediment que se seguirà per a la votació (p. 1459). Tot seguit es procedeix a la votació (p. 1460) i, després, el M. H. Sr. President informa del resultat (p. 1460).*

El M. H. Sr. President aixeca la sessió a dos quarts i quatre minuts de dues del migdia.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a tres quarts i sis minuts de dotze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, senyora Concepció Ferrer, del Vice-president Segon, senyor Isidre Molas, del Secretari Primer, senyor Ramon Camp, del Secretari Segon, senyor Felip Lorda, i del Secretari Tercer, senyor Enric Manuel-Rimbau. Assisteixen la Mesa l'Oficial major, senyor Vergés, i el Lletat, senyor Vintrol. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Cahner, Cullerell, Laporte, i Carol.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
traspassos de serveis de l'Estat en matèria
de reforma i desenvolupament agrari**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuem l'ordre del dia en el punt en què l'havíem deixat ahir, és a dir, amb la interpellació al Consell Executiu sobre traspassos de servei de l'Estat en matèria de reforma i desenvolupament agrari, presentada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista. El senyor Ayguadé té la paraula per a presentar la seva interpellació.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el motiu de la presentació d'aquesta interpellació a la Cambra és parlar d'un dels organismes que per les competències que té englobades dona la possibilitat a la Generalitat de Catalunya de fer una política real, una política-realitat en transformació en regs, en concentracions parcel·làries, assistència econòmica, ordenació d'explotacions i un llarg etcètera que dona la possibilitat, com diu el mateix nom de l'Institut, de reforma i desenvolupament agrari al nostre camp català.

En data 25 de febrer de 1981 en el *Butlletí Oficial de l'Estat* són plasmats els traspassos de l'IRYDA (Institut de Reforma i Desenvolupament Agrari) i totes les competències que fan referència a aquests temes. També en el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, número 115, amb data d'11 de març succeeix el mateix. D'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, corresponen a la Generalitat de Catalunya competències exclusives en matèria d'agricultura i ramaderia. Cal dir, però, que en aquestes competències exclusives pel que fa al desenvolupament i reforma agrària hi ha una sèrie de matisacions: l'article 149.1 de la Constitució, que adjudica a l'Estat la competència per a dictar les bases de la legislació sobre expropiació forçosa; l'article 149.22, que adjudica a l'Estat la legislació, concessió, ordenació de recursos i aprofitaments hidràulics que afectin o que passin per més d'una comunitat autònoma, i l'article 149.24, que adjudica a l'Estat les obres públiques d'interès general o aquelles que també afectin més d'una comunitat autònoma.

És evident que les limitacions a les competències autonòmiques es plantejaren en funció de tres principis que, d'alguna manera o altra, anuncien les normes de la legislació general bàsica de l'Estat, les obres públiques d'interès general de l'Estat o el principi de territorialitat activa. Això, donant per descomptat que l'article 12.1 de l'Estatut d'Autonomia assumeix competències d'acord amb les ba-

ses i l'ordenació de l'activitat econòmica general; és a dir, que, d'una manera o altra, és l'Estat qui dicta les grans línies generals de política agrària a què hauran de respondre les actuacions en matèria de desenvolupament agrari de la Generalitat de Catalunya.

Si apliquem el que hem dit al traspàs en matèria de reforma i desenvolupament agrari, hem de matisar els següents punts importants: la negociació de les transferències ha seguit la seva lògica interna, que respon al traspàs de competències assumides per Administracions concretes, que són les que, en definitiva, es traspassen. Però en aquest cas es traspassen, més que competències o matèries, Administracions que les comporten. Això comporta l'oblit conscient de competències d'òrgans al marge dels que efectivament es traspassen. I en aquest cas són les competències del Consell de Ministres en matèria de reforma i desenvolupament agrari. Així, en el traspàs es diu que se'n traspassen les competències en reforma i desenvolupament agrari que corresponen al Ministeri d'Agricultura, però són moltes les competències que no corresponen al Ministeri d'Agricultura, sinó que ho són del mateix Consell de Ministres.

I això ens suposa perdre una sèrie de qüestions importants per a Catalunya, qüestions que van des d'importantíssimes determinacions quant a la Llei de Finques Manifestament Millorables, a què després em referiré, fins a las concentracions parcel·làries, la declaració d'unitats mínimes de conreu o altres. Penso que és el senyor Conseller el que haurà de contestar, per la importància que tenen. Una d'elles, i molt important, és declarar comarques, per dir-ho d'alguna manera, d'ordenació d'explotacions, la qual cosa, per exemple, per a la comarca del Pallars, ja aquí, en contestació a una pregunta d'un altre senyor Diputat —el senyor Ganyet, concretament—, es va dir que fariem declarar o mirar que es declarés la comarca del Pallars zona d'ordenació d'explotacions. Això vol dir per a aquestes comarques una sèrie de millores que ha de pagar l'Estat que suposen el desenvolupament d'aquestes comarques i sortir, d'alguna manera, d'una situació de marginació social que no cal que els expliqui jo, perquè tots els qui hi hagin anat ja ho coneixen i de les quals altres vegades aquí també s'ha parlat.

Per altra banda, l'article 149.24 de la Constitució ha adquirit, en aquest cas, un caràcter molt expansiu, perquè la interpretació de les competències que ens queden pràcticament ens deixa sense res. Per exemple, no se'ns traspassen actuacions en grans zones d'interès nacional, les redistribucions de terres per causa d'interès social, o les obres públiques que tinguin qualificació d'interès general —la Constitució el que diu és «general de l'Estat», algunes obres poden ser d'interès general per a Catalunya i no necessàriament han de ser d'interès general per a l'Estat. Això vol dir, per exemple, que nosaltres no tenim competències en algunes zones ja declarades d'interès nacional, com són les del delta, les dels regs Ter-Muga o, per exemple, sobre la qüestió del canal Algerri-Balaguer, a què en diverses ocasions el mateix Honorable President de la Generalitat s'ha referit dient que en un marge de temps mínim diria quelcom sobre aquest tema, i de la mateixa manera ho va fer l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a la ciutat de Balaguer, dient que en

unes setmanes es definirien sobre què es faria o no es faria o com es faria aquest canal Algerri-Balaguer. De fet, si ens atenem a aquestes competències, nosaltres no tenim competències.

Nosaltres no voldríem enfocar aquesta interpellació en el sentit de dir que els traspàsos fets i publicats en el *Butlletí Oficial de la Generalitat* número 115 són migrats en la seva quantitat. El que és fonamental d'aquesta interpellació és l'afirmació que són migrats en la seva filosofia. Acceptar aquest tipus de traspàs és acceptar una filosofia de traspàsos que d'alguna manera ens deixen sense poder polític real i poder econòmic real, que aquest és el vertader poder, que signifiqui poder canviar el nostre camp i, per tant, millorar-lo, perquè la situació en què es troba ara no és pas, ni de bon tros, bona.

A mi m'agradaria referir-me a d'altres temes com, per exemple, el del principi de territorialitat activa. Es pren també amb caràcter expansiu quan s'interpreten les obres públiques la realització de les quals afecten una altra comunitat autònoma, els canals i regadius quan les aigües no circulin íntegrament dins de Catalunya i les instal·lacions de producció, distribució i transport d'energia quan aquest transport surti del seu territori i els seus aprofitaments afectin una altra comunitat autònoma. Tampoc Catalunya no hi ha necessàriament de dir res; és molt important que pugui decidir per si mateixa qui és, què és i com hem d'actuar en aquests temes.

Hi ha altres qüestions. Jo no entraria en el tema del personal —no arribem al 47% dels funcionaris traspassats— o en les quantitats i les valoracions globals en aquest Departament. Per dir-ho d'alguna manera, té més quantitat destinada la província de Sòria que tot Catalunya junta, per donar-ne un exemple. Si cal, en el replantejament de la pregunta exposaríem xifres que demostrin, en aquest sentit, la discriminació evident amb què s'ha trobat i amb què se seguirà trobant si la negociació no es fa d'una altra manera, quant a aquests tipus de traspàs.

M'agradaria referir-me, de totes maneres, a l'abast competencial de la Generalitat de Catalunya en una llei important per a la nostra terra, per al nostre país, que és la Llei de Finques Manifestament Millorables. És per donar un exemple puntual amb una mica més de profunditat, que ho podríem fer absolutament amb tots els punts del traspàs, perquè es vegi i vegin els senyors i les senyores Diputats la diferència entre el que realment ens toca i el que realment se'ns ha donat. Se'ns han donat? Ho hem demanat? Aquí hi ha el nostre dubte. Ho hem acceptat. L'única cosa que podem fer sobre la Llei de Finques Manifestament Millorables és instar l'Administració de l'Estat perquè iniciï els expedients de declaració de finques manifestament millorables o el tràmit d'audiència previ a la declaració pel Consell de Ministres de finca manifestament millorable.

Cal tenir en compte que la Llei pressuposa un nivell de concretització del qual va estar absent qualsevol preocupació pel tema autonòmic. Des d'aquesta perspectiva el que seria correcte és que les funcions atribuïdes a l'IRYDA, a l'Institut de Reforma i Desenvolupament Agrari o al Ministeri d'Agricultura, es traspassessin a la Direcció General del Medi Rural, les de l'IRYDA, o a la Conselleria d'Agricultura, les del Ministeri d'Agricultura.

Això entenem que no ha succeït, ja que es diu clarament en el Decret de traspàs que, pel que fa a finques manifestament millorables, caldrà atènyer-se al que disposa la corresponent Llei 34/1934, de 16 de novembre. Aquesta qüestió ens deixa pràcticament sense competències.

Fixem-nos en allò que segons el nostre criteri pensem que hauria de tenir, amb competència, la Generalitat de Catalunya. Atès el que disposen la Constitució i l'Estatut, s'hauria d'haver traspassat a la Generalitat: primer, la potestat per a establir periòdicament els criteris objectius competencials dels generals fixats per a la determinació de finques manifestament millorables, per una raó bàsica que comporta la diferenciació d'explotacions entre els diferents àmbits regionals o nacionals; l'elaboració dels plans d'explotació i millora de les finques rústiques compreses en l'article segon, perquè estem davant d'un supòsit de planificació concreta que, segons l'article 12.1 de l'Estatut, és competència exclusiva de la Generalitat en el seu territori, i això com la decisió sobre la avinença o no amb el pla del propietari i l'Administració. En general, la resolució de tots els aspectes de l'article 5, que no són més que tramitacions d'expedients administratius, la qual gestió correspon plenament a la Generalitat.

Quart: és evident que la qualificació de finca manifestament millorable implica el reconeixement de l'interès social de la millora de l'immoble als efectes d'expropiació i ocupació d'aquest, que en la Llei es fa per real-decret, d'acord amb el Consell de Ministres, i es podria fer per decret del Consell Executiu.

Estem davant d'un decret declaratiu que vincula una determinada propietat als fins de la Llei. La imposició dels límits a la propietat privada pot ésser concretada per actes o disposicions executives fonamentades en lleis estatals, que si bé la Generalitat no té competència per a dictar, sí que la té per a aplicar-les. És evident que la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pot substituir l'IRYDA o l'ICONA com a titular dels arrendaments o convenis forçosos imposats al particular ja que gaudeix de l'oportuna personalitat jurídica. Per les adjudicacions previstes en l'article 10, és curiós, i fins i tot contradictori, que sigui el Ministeri d'Agricultura el que hagi de fixar les unitats econòmiques viables d'explotació, «teniendo en cuenta las condiciones socio-económicas y agronómicas de la comarca», com diu la Llei. Això, seria lògic que també ho fes la Generalitat de Catalunya, o que la fixació de les dades del subarrendatari es facin per l'IRYDA, havent de ser la usual de la comarca, quan també seria lògic i, Estatut en mà, hauria de ser la Generalitat qui ho fes.

És evident que en tota la Llei hi ha un problema concret que s'autoreprodueix: la contradicció entre mesures concretes i específiques en relació amb un marc geogràfic que no superi el comarcal, i la declaració de vinculació de la propietat, que pot arribar fins a l'expropiació, que necessàriament ha de fer-se mitjançant una declaració d'interès social que no es vol atorgar a l'autonomia en funció de la idea de reservar a l'Estat tota qüestió referent a la propietat o a la llibertat dels ciutadans. L'argumentació de fons i de tipus jurídic que caldria evidenciar és que les limitacions imposades per necessitats d'interès públic, que cal fer cas per cas, afecten les llibertats i drets personals i econòmics reconeguts en la Constitució.

Enfront d'això cal fer dues observacions. En primer lloc, que les llibertats i drets econòmics quedin garantits per les lleis, i en aquest cas per la Llei d'Expropiació Forçosa i per la mateixa Llei de Finques Manifestament Millorables, i no entenem per què un acte declaratori que conté els suficients elements regulats perquè no es pugui parlar d'un acte lliure ni s'hagi d'encomanar exclusivament al Consell de Ministres, ho hagin de fer precisament ells. Només se m'ocorren dues explicacions. En primer lloc que l'Administració de l'Estat és l'única garant de l'interès social, la qual cosa impugnaria el caràcter de la Generalitat com a poder públic i, fins i tot, com a Administració autònoma, només justificable pel seu servei a l'interès públic i social. Representa que, si això és així, la Generalitat de Catalunya no és ja un autogovern ni tan sols una Administració, perquè no se li dona el caràcter de poder servir l'interès públic. O bé la declaració d'interès públic o social pel Consell de Ministres suposa un plus de garantia i, per tant, hi ha diferents classes d'administracions i ciutadans més garantits que d'altres per raons de llinatge.

Si això fos així, si d'alguna manera els traspassos continuessin estant tal com estan fets, suposaria que estarien més ben administrats els ciutadans, els pagesos de l'Estat espanyol, que els mateixos catalans, perquè llavors se'ns deixa en una situació d'inferioritat respecte als altres pagesos.

En última instància, cal tenir en compte que si les competències del Consell de Ministres, per les raons que siguin, no són traspassades, no entenem el motiu pel qual les competències d'execució de la Llei no poden ser actuades per la primera Administració activa de Catalunya, la de la Generalitat, així com també l'adaptació dels seus aspectes organitzatius a les peculiars organitzacions autonòmiques.

Només he posat un exemple de la Llei de Finques Manifestament Millorables perquè sigui un punt de mostra, perquè en realitat és absolutament en tots els termes d'aquest traspàs que la situació és denigrada, però no tan sols en la seva quantitat, sinó també en la seva filosofia, que això és el que és important.

No ens importaria portar aquí una interpellació sobre una determinada transferència perquè la resposta és fàcil, perquè se'ns podria dir tranquil·lament que la resta de transferències que no són publicades al *Butlletí Oficial de l'Estat* o al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya* ja vindran en properes negociacions, com així es va repetir; no és aquest el cas. El cas és que és la filosofia, el que realment cal canviar, i més, sobretot, quan en algunes declaracions, ja siguim del mateix Ministeri d'Agricultura, d'una banda, o també del mateix Conseller, es diu amb molta facilitat que tenim la majoria de les competències traspassades, en el seu 80%, en el seu 60%, la majoria de les competències. No és pel fet que s'ho creguin o no s'ho creguin els ciutadans de Catalunya, amb la política d'imatge que s'està fent; no és si s'ho creuen o no s'ho creuen els pagesos de Catalunya; la cosa més greu seria si s'ho creu realment l'Administració de l'Estat, perquè llavors suposaria que ja tenim competències que realment no tenim. I aquesta és una qüestió molt important, donat que, en reforma i desenvolupament agrari, l'Institut, l'IRYDA, l'Institut de Reforma i Desenvolupament Agrari, suposa

tenir poder polític real per a aplicar-lo al nostre camp català.

Si per cas, en el replantejament de la pregunta ja m'entendria en més consideracions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és evident que es pot compartir, en el temps i en la circumstància, la inquietud del senyor Diputat quant a la qualitat dels traspassos pels quals pregunta. Ell mateix, en part, ha fet la pregunta i li ha donat part de la resposta. Però és indubtable que si la política és l'art del possible, hi ha prous motius per a explicar la línia d'actuació quant a l'acceptació dels esmentats traspassos.

No és vàlid, senyor Diputat, el tarannà del tot o res quan es tracta de negociar, puix que no pot oblidar que una comissió negociadora és per a complir el que la defineix, més o menys encertada o, més ben dit, oportunament. I, per tant, ha de plantejar-se respostes adequades, com li deia abans, al temps i a les circumstàncies negociadores.

Nosaltres, malgrat tot, i aquí hi ha la coincidència amb el senyor Diputat i amb la seva inquietud, nosaltres no hem donat per clos aquest traspàs en cap moment, sinó que les converses, des del primer dia, resten obertes. I això perquè, com molt bé ha dit el senyor Diputat, a causa de la complexitat de l'IRYDA —que no actua independentment en algunes de les seves realitzacions—, cal veure quin serà el moment oportú per a completar aquest traspàs. No oblidí, i pot servir com a exemple, que durant el període de l'actual Executiu hem fet el mateix completant, modificant i valorant fins i tot de nou els traspassos fets anteriorment. M'estic referint als Serveis d'Extensió agrària, Capacitació, Investigació, Extensions analògiques i INDO. És a dir, pràcticament totes les transferències que amb anterioritat a aquest Executiu s'havien fet. Han estat finits, alguns d'ells, amb data ben recent, i queda encara alguna parcel·la d'aquests aparcada per diferència de criteris, matisos, si es vol, amb l'Administració central. Em refereixo a Sanitat vegetal.

Seguint l'exemple, recordaré fets i dades per a indicar que INDO, o sigui, Denominacions d'Origen, va ser el traspàs iniciat el 1978 i va ésser finit el 1981; Extensions analògiques: traspàs iniciat el 79 i finit el 80; Extensió agrària: el seu 50% ens va ésser transferit a l'octubre de l'any 78, igual que Investigació, igual que Capacitació. Es completaren Extensió agrària i Capacitació i Investigació el gener del 81, rebent els capítols de subvencions, transferències de capital i inversions.

Per tant, i concretant-nos, per acabar, a la pregunta, caldria dir que la reforma i desenvolupament agrari, quan afecta zones de possible regadiu està molt estretament relacionada amb el tema de l'aigua. Els traspassos en matèria d'aigua encara no són fets.

Per això, és clar que ens podríem trobar amb dues possibilitats: ajornar els traspassos —potser era una filosofia— en matèria de reforma i desenvolupament agrari, fins que siguin establerts els traspassos totals que relaciona l'I-

RYDA, o fer els traspassos d'aquells serveis que no tinguin essencialment l'aigua com a protagonista de la seva activitat.

Per tal d'avançar l'adscripció a la Generalitat —deixant obertes sempre les negociacions dels serveis fins ara estatals— optarem per la segona possibilitat, la qual cosa no vol dir que retallin competències exclusives de la Generalitat, ja que aquestes deriven de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i de la Constitució espanyola, però no, en cap cas, dels traspassos de serveis, els quals són simples estris per a desenvolupar competències, però no competències en si.

Hem dit abans que els traspassos en matèria d'aigua encara no són fets, i sobre aquest punt vull assenyalar un fet: l'IRYDA no té capacitat pròpia absoluta per a realitzar regadius amb aigües públiques. Això és del coneixement del senyor Diputat, i li comunico, ja que ho ha citat ell, que, per exemple, al canal d'Algerri-Balaguer, l'acció d'IRYDA està totalment completada; només falta l'acció del MOPU, o sigui, la posada de l'aigua a punt perquè es pugui regar aquesta cèlebre zona.

Tal com indiquen diversos articles de la vigent Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari, l'article 4, i l'article 92, i d'altres, hi ha d'haver una prèvia conformitat sempre en el Ministeri d'Obres Públiques que, evidentment, és la més important quant a la concessió d'aigües. En aquest moment, sobre el tema de les competències en matèria d'aigües, és ben sabut que tenim importants diferències amb l'Administració central. Diferències en les quals el Consell Executiu està treballant de forma insistent per a resoldre-les. Resoltes aquestes diferències, podrem tornar sobre el tema de les transferències en matèria de regadius.

En relació amb els serveis traspassats, el primer criteri que es va assentar és que el personal adscrit, que és més del 50%, a funcions transferides, seria el que es transferiria, i perdó per la redundància. Això fa que el nombre de funcionaris transferits sigui de cinquanta-nou, el qual nombre representa, com li he dit, quelcom més del 50% de funcionaris traspassats.

Pel que fa a la valoració, correspon exactament a la que aquests serveis ja tenien quan depenien de l'Administració central. No cal dir que el capítol primer, que és el sou de personal, són números comptats; no n'hi ha cap mena de dubte. Quant al capítol segon, es va veure que el percentatge a establir, en relació amb els conceptes globals de tot el pressupost de l'IRYDA, era un coeficient igual al 0,1.06, i aquest és el que es va aplicar quant a les fórmules de valorar. I això s'ha fet aplicant-ho a cada concepte pressupostari en general, excepció feta del concepte referent a despeses d'immobiliàries, que s'ha fet, naturalment, proporcionalment a les superfícies respectivament ocupades pels serveis transferits i pels serveis no transferits.

Finalment, quant a dietes i desplaçaments, s'ha fet d'acord amb els mòduls que corresponen a cada mena de funcionari. Jo crec que amb això podríem fer una citació quant a finques manifestament millorables —ja he dit que el traspàs no està tancat ni de bon tros—, però vull recordar al senyor Diputat que aquesta Llei no ha estat mai aplicada a Catalunya i, per tant, no creiem que sigui de gravetat ni d'una importància massa urgent la transferència d'aquest dret o d'aquest servei.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé desitja replicar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: El senyor Conseller havia dit al principi de la seva intervenció que no plantejava la interpellació en el sentit de les quantitats: tants Diputats, perdó, tants funcionaris traspassats, tants de no traspassats, tants diners traspassats, tants diners no traspassats; la interpellació es plantejava quant a la filosofia del traspàs —ho torno a repetir—, que és l'important. Jo voldria citar, d'alguna manera, una cosa que es va dir en aquest Parlament, que està publicada al *Diari de Sessions* del Parlament de Catalunya en el debat econòmic, pel mateix Molt Honorable President de la Generalitat, que va dir que no seria el primer traspàs rebutjat ni seria l'últim, quan es parlava de l'Hospital de Malalties del Tòrax de Terrassa, o d'altres qüestions d'ensenyança general bàsica, etc... Quan s'afecta el mateix contingut d'un traspàs és millor, per tal de no assentar precedent, no acceptar aquell traspàs que acceptar alguna cosa que, realment, després, en futures negociacions, pot hipotecar absolutament tota la filosofia de traspassos.

Però ja que s'ha dit —en el comentari quant als funcionaris— que n'hi havia més del 50% de traspassats, jo diria que tenim xifres diferents. Jo tinc que la inspecció regional té 17 funcionaris, els quals 17 no han estat traspassats, i aquí entra també en una contradicció fonamental, atès que abans ja més de la meitat de la inspecció regional estava dedicada als auxilis i, per tant, és lògic que si els auxilis estan traspassats també estigui traspassada la meitat de la regional, com a mínim; que a la delegació de Lleida n'hi ha 17 de no traspassats i 20 de traspassats; que la delegació de Tarragona n'hi ha 20 de no traspassats i 15 de traspassats; que la delegació de Girona en té 12 de no traspassats i 11 de sí traspassats, i la delegació de Barcelona en té 10 de traspassats. Jo, si tinc les xifres bé, em dona 66 contra 56, que és el 45,9%.

Però és que, a més —i aquest és un dels elements en què no vull entrar, tampoc no voldria entrar en les valoracions, perquè jo sento una gran vergonya quan té més diners Sòria que tot Catalunya junta, i quan, sobretot, té més diners Catalunya destinada a l'anterior IRYDA que a l'actual IRYDA—, per donar algunes xifres globals dels diners que van a totes les nacionalitats o regions de l'Estat espanyol, per dir-ho alguna manera, en els Pressupostos Generals de l'Estat, malgrat que Catalunya representa un 11,7, un 11,8%, en el producte final brut, que Catalunya té una superfície agrària del 6,2% del total de l'Estat espanyol, que té una població activa del 5,6%, només li correspon el 4,4% respecte les altres comunitats autònomes. Per tant, el que no es pot fer és defensar que realment les valoracions han estat ben fetes perquè aquí —no vull entrar en dades— realment es passa de 100 milions per a tot Catalunya a 1.500.000 en algunes partides per a aquest any, per exemple.

Jo continuo dient que no ha estat contestada la pregunta, perquè no és ni en el temps ni en les circumstàncies que es millora un traspàs si ha estat mal fet en el seu propi fonament; jo tinc dubtes —i això és el que m'agradaria que s'aclarís— sobre si realment la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, aquí, a Catalunya, pensa tenir compe-

tències sobre les zones d'interès nacional, sobre la redistribució de terres d'interès social, sobre la qüestió de regadius, perquè, evidentment, la part de l'IRYDA ja està dita quant al canal Algerri-Balaguer, però és que hi ha molts altres canals, hi ha molts altres sistemes de reg a què la part que l'IRYDA haurà d'aportar és molt important. Però és que, a més a més, l'important és ja assegurar ara que nosaltres tinguem competències en el que fa referència a les zones d'interès nacional; no tant sols en les que ja hi ha sinó poder-ne declarar de noves, si cal. Mirin: hi ha un tema, a part de la redistribució de terres per interès social, que alguns dels senyors Diputats és possible que considerin que és una cosa de menor importància... Però, per exemple, si es fes el canal Algerri-Balaguer, en convertir unes terres de secà en reg hi hauria més superfícies que, d'alguna manera, es quedaria l'Estat, tal com està el traspàs, i les redistribuiria, o sigui faria de repartidora la mateixa Administració de l'Estat, quan jo penso que això ho hauria de fer la Conselleria d'Agricultura, perquè aquestes quantitats de terra són molts importants, ja no solament per a les futures colonitzacions sinó que fins i tot per exemple, per als centres d'investigació de nous cultius que, en aquests moments, es poden aconseguir a través d'aquestes mateixes terres. No podem declarar una finca manifestament millorable? Jo només esmentaria, per exemple, el tema de les grans zones boscoses abandonades que no vol dir que s'expropiïn a favor ni de l'Estat ni de la Generalitat de Catalunya, però sí que l'ús es pot redistribuir en un altre ús molt millor que el que realment s'està donant ara. No podem declarar una zona o comarca d'ordenació d'explotacions? Bé, jo penso que hem de poder declarar aquesta comarca, les comarques o les zones d'ordenació d'explotacions. En aquests moments no ho podem fer. No podem establir plans de millores per comarques deprimides. No podem declarar una zona de concentració parcel·lària, no podem assenyalar o revisar la unitat mínima de conreu a Catalunya. És que uns traspàsos així no es pot dir que es milloraran amb el temps i segons les circumstàncies, és que, senyors, això no és un traspàs; això podria ésser, com algú ha dit en aquesta Cambra alguna vegada, un pas més dins de la política d'aparador, però jo, que en diria la política «del salt de la mata» perquè és que realment ara convé això, ara convé allò, ara convé allò altre, però és que realment aquest Diputat té seriosos dubtes sobre a qui convé. Als pagesos, evidentment, aquest traspàs no els convé perquè no tenen absolutament res i, evidentment, jo fins i tot acceptaria que les negociacions dels traspàsos es facin d'aquesta manera en el sentit que s'ha de tenir una certa flexibilitat, però és que realment acceptar aquest traspàs és acceptar el no res, i quant a la flexibilitat, per dir-ho d'alguna manera, en un terme, encara que no sigui un arbre massa conegut a Catalunya, encara que n'hi hagi a la zona temperada, la palmera, té una certa flexibilitat, però les arrels són en un lloc. En aquests moments, hem fet un trasplantament i, la veritat, la palmera està escorada a la dreta i les arrels estan xuclant a l'esquerra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol fer ús del torn de rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el desacord de xifres no és bo de portar-lo aquí, però nosaltres tenim 102 funcionaris totals d'IRYDA i en tenim 59, nosaltres. Aquesta és la nostra informació i no en donaré cap més. El que sí vull comunicar al senyor Diputat, perquè estigui tranquil en alguns dels seus dubtes, és que, com ja he dit abans, coincidí en part que el traspàs no ens complau, però podem fer moltes de les coses que ell creu que estan excloses en aquest traspàs. Al Ministre, li correspon d'elevat-lo al Consell de Ministres; per analogia, al Conseller, li correspon d'elevat-lo al Consell Executiu. Nosaltres podem, per analogia, decretar comarques d'ordenació d'explotacions, de concentracions parcel·làries; podem dir el règim d'unitats mínimes de cultius, etc. És a dir: això es pot fer perfectament bé i estem autoritzats a fer-ho i, quan convingui i els mitjans econòmics hi siguin, indiscutiblement ho farem. Una altra cosa són els mitjans econòmics, que és un tema completament diferent i que no té res a veure amb el que estaven discutint. És a dir que, essencialment, quant a allò de finques manifestament millorables li he dit abans ja que una sola vegada a Catalunya s'ha sol·licitat una finca manifestament millorable. L'exemple, com a finca manifestament millorable, de posar-hi els boscos, home, jo no el trobo pas massa afortunat perquè difícilment és positiu, és pragmàtic, dividir una propietat d'un bosc. Si ell em parla de fer una millor política forestal llavors entrarem en un debat en què ens entendrem perfectament bé, però considerar que un bosc, a Catalunya, on els principals boscos, els de més importància, els pirinencs, són pràcticament tots ells bosc de tipus públic, és relativament important el que ell m'ha dit. Jo dic que jo sí que estic d'acord a refer tota la política forestal, tota la política de replantació, etc., però les finques manifestament millorables en què ja he insistit dues vegades, a Catalunya, malgrat que les demanarem, indiscutiblement, crec que són de difícil, de molt difícil interès per part de la nostra pagesia.

Res més.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al novè punt de l'ordre del dia: Preguntes amb resposta oral. Correspon la primera pregunta a la formulada pel Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista, respecte a la Convocatòria de la Comissió de normalització de la llengua aranesa. Té la paraula el Diputat senyor Ganyet. *(Pausa.)* Recordo als senyors Diputats que formulin preguntes en aquesta sessió que el Reglament estableix un termini de cinc minuts, un temps de cinc minuts com a màxim.

Preguntes a l'H. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre la convocatòria de la Comissió de normalització de la llengua aranesa

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. De tothom és conegut i acceptat que la llengua pròpia d'una part del territori de Catalunya

no és el català sinó una llengua germana, d'arrel occitana, que és l'aranès.

A mi m'agrada més dir personalment la llengua aranesa que no pas la parla aranesa. Tant en la redacció de l'Estatut de Sau com en l'Estatut d'Autonomia, negociat amb Madrid i aprovat pel poble català, exactament en el punt 4, article 3, es mostrava explícitament la sensibilitat dels polítics catalans envers aquest fet i la seva voluntat d'assegurar una eficaç protecció de la llengua occitana, que és l'aranès. I, de fet, no és estranya aquesta actitud dels catalans ja que coneixem a bastament les injustícies que dimanen de les situacions d'incomprensió de les realitats lingüístiques, ja que fa segles que en som testimonis i actors passius. No cal demostrar, d'altra banda, l'evidència que no té cap sentit propugnar una política de protecció de la llengua aranesa si no es donen els mitjans necessaris perquè assoleixi la seva normalització i la posterior introducció sistemàtica en els programes d'ensenyament. Vull posar una reflexió a la consideració dels senyors i les senyores Diputats: com es podria parlar avui, a Catalunya, d'ensenyament del català si Pompeu Fabra i els seus col·laboradors no haguessin fet l'esforç de normalització ara fa deu lustres? De fet, no s'ha de començar en aquest cas des de zero, perquè hi ha en curs molt avançat un procés de normalització de l'occità, del qual l'aranès és una branca. Doncs bé, preocupa els sectors sensibilitzats de la Vall d'Aran que, malgrat la visita de la senyora Aina Moll i de l'Honorable Conseller senyor Max Cahner, els mesos de juny i octubre de 1980, i que acceptessin allà dalt la conveniència de constitució d'una Comissió de normalització de la llengua aranesa, proposada pels Ajuntaments d'allà, que seria formada en principi pels senyors Frederic Vergés, Pilar Busquets, Elvira Riu, Casimir Ademà, M. del Carme Campà, Miqueu Groschalude, Jacme Taupiac i Xavier Lamuela, reconeguts especialistes, no s'hagi procedit encara a la convocatòria.

És per aquest fet preocupant que no s'ha explicat fins al moment i que pot dur com a conseqüència la pèrdua d'un any d'ensenyament de l'aranès sistematitzat a les escoles de la Vall d'Aran, que he formulat les preguntes següents a l'Honorable Conseller. Prego urgentment al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació la convocatòria i l'inici dels treballs de la Comissió de normalització de la llengua aranesa; en el cas que n'hi hagi, quins són els motius que han impedit fins ara la materialització de l'esmentada convocatòria i en quin termini es pensa que pot començar la tasca de normalització lingüística assignada a l'esmentada Comissió?

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar al senyor Diputat, té la paraula l'Honorable Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Conselleria és conscient de la importància d'aquest tema, i li presta atenció gairebé des de l'inici de la nostra actuació dins la Generalitat restaurada, com ha dit molt bé el senyor Diputat, i ja al mes de juny es preparà la visita de la senyora Moll a la Vall d'Aran, finalitzada a la primeria de juliol, i el tema de la llengua ocupà el lloc preferent en la reunió que, acompanyat de diversos alts

càrrecs del Departament, vaig tenir amb responsables administratius i culturals de la Vall, el 6 d'agost, en la qual, aleshores ja en presència meua, es va acordar la constitució de la Comissió a què fa referència el Diputat, i voldria recordar-li que aquesta Comissió va ser proposada per mi i no pels alcaldes de la Vall d'Aran, que, d'altra banda, ho van acceptar amb molt d'entusiasme.

Tot i considerar urgent l'inici dels treballs d'aquesta Comissió, tenint en compte la diversitat de criteris entre els membres que han de formar la part aranesa en l'esmentada reunió —es van manifestar tres punts de vista molt diferents entre els representants aranesos—, em va semblar convenient que aquests comencessin a treballar —la part aranesa— i prepararessin unes ponències defensant les diferents posicions sobre el tema, que serien discutides en la primera reunió del Ple de la Comissió. La Conselleria ha esperat fins fa poc una comunicació indicant la realització de les ponències i el nombre definitiu de membres de la part aranesa, per efectuar el nomenament dels membres de designació de la Generalitat i convocar la primera reunió plenària. A partir d'ara, perquè ara sí que, fa molt pocs dies, se'ns ha comunicat quins són aquests membres, els mateixos que ha esmentat el senyor Diputat, es realitzaran els treballs previs pendents, i confiem que la Comissió pugui reunir-se abans del final d'aquest mes pròxim, del mes de maig. La tasca s'iniciarà a la primera reunió i és d'esperar que la preparació haurà servit per a la confecció d'un o més textos que serveixin de base a la feina científica que cal dur a terme; l'enfrontament de criteris inicials hauria dificultat considerablement aquesta feina, allargant molt l'actuació de la Comissió. Això és el que em sembla que pot aclarir la pregunta del senyor Diputat.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet desitja replicar o repreguntar?

El Sr. GANYET (*de l'escó estant*): Sí, vull agrair la contesta de l'Honorable Conseller i dir que, segons les meves notícies, hi va haver una iniciativa dels ajuntaments aranesos. En fi, l'important és que es procedeixi a la normalització de la llengua aranesa, i voldria recordar que Catalunya va contribuir, els anys 30, decisivament a l'edició de la primera Gramàtica Occitana. Crec que ha arribat el moment que aquesta Generalitat, els anys 80, es mostri oberta i generosa, dins de les seves possibilitats, envers aquesta llengua germana, com ho és l'aranès, perquè això fóra un autèntic signe de maduresa i també de concertació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ (*de l'escó estant*): En principi, estic d'acord amb el que manifesta, només voldria recordar que si bé és veritat que la Generalitat va participar —més que la Generalitat, va ser Catalunya, a través del senyor Carbonell, de Sitges— a l'edició de la Gramàtica Occitana de Lluís Alibert, de fet, la Generalitat va fixar unes normes per a l'aranès que eren divergents d'aquestes mateixes normes de l'occità, i, d'aquesta possible divergència o no entre l'aranès i l'occità, rau tota la problemàtica actual que hi ha en la normalització a la Vall d'Aran. I és amb ganes de su-

perar, sense traumes i sense discussions inútils, aquestes diferències que hi ha la nostra prudència a actuar a la Vall d'Aran; no volem imposar a una part dels aranesos res que ells mateixos no vulguin. Jo crec que el que hem de procurar és que els aranesos entre ells es posin d'acord, i a partir d'aquest moment, nosaltres donar el suport necessari per a realitzar el que ells mateixos vulguin. Em sembla que amb això acabo d'aclarir el que vós heu dit ara.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball
sobre el conflicte dels treballadors
de l'empresa IECSA d'Igualada*

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la formulada al Consell Executiu pel Diputat senyor Francesc Padullés, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre el conflicte dels treballadors de l'empresa IECSA, d'Igualada. Té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, pels cinc minuts, tot i que el problema que mena aquest Diputat a parlar des d'aquesta tribuna és un problema greu que afecta 49 famílies, 49 treballadors de l'empresa IECSA d'Igualada, que fa 5 mesos exactament que no cobren. Empresa IECSA, d'Igualada, empresa que es diu «Igualadina de Estructuras y Construcciones», que té una situació molt peculiar i que en l'escrit que els treballadors adrecen a la magistratura de treball es diu: «Cuarto: que de las declaraciones indagatorias practicadas por el Juzgado de Primera Instancia de Igualada, a raíz de la denuncia interpuesta por esta parte actora a los demandados —está adjuntado en los autos como documento número 4— el señor don José María Riba Codina, uno de los máximos responsables del grupo de empresas, dice textualmente: preguntado si es cierto que la citada empresa creó a sus expensas Igualadina de Estructuras y Construcciones S.A., las denominadas Portam, S.A., y Hormigones de Igualada S.A., unos diez años posteriormente a su creación, y, aún posteriormente, inmuebles, edificios y construcciones, a las que aportó su personal, pero no así su patrimonio, contesta que es cierto. Preguntado de dónde salió el dinero para montar las dichas sociedades anónimas, contesta que tanto la Portam, S.A., como Hormigones de Igualada, S.A., se montaron con el patrimonio de Igualadina de Estructuras y Construcciones, S.A.; que para constituir Inmuebles, Edificios y Construcciones, S.A. no se precisó capital pero sí salió de Igualadina el capital necesario para constituir Inmuebles, Edificios y Construcciones, fotocopias de la declaración indagatoria que se adjuntan en documentos números 2 i 3».

Bé, aquestes quatre empreses neixen d'una sola empresa. A final d'any, l'empresa planteja als treballadors la possibilitat de convertir-se en cooperativa perquè l'empresa està que no pot continuar. Una cooperativa amb noranta-un milions de passiu, en què l'empresari serà el gerent, etc.; hi ha una colla de treballadors que accepten, i hi ha 49 treballadors que diuen que no estan d'acord amb aquesta cooperativa. Per tant, aquests 49 treballadors demanen la rescissió de contractes. En aquest moment, IECSA-1 va a la fallida voluntària, es crea la coope-

rativa de dubtosa legalitat amb la resta dels treballadors, i es lliura a aquesta cooperativa el patrimoni de IECSA-2, patrimoni que són pisos, locals, etc., que no tenen pràcticament cap valor, en funció del preu que estan en aquests moments aquests pisos, i es diu que en el seu moment, quan es revaloritzin, es vendran i llavors cobraran els treballadors. I l'empresa IECSA-1 s'adreça als 49 treballadors i els diu que ja no és ell qui ha de pagar, sinó que és la Cooperativa; amb la qual cosa ens trobem amb una cooperativa formada per uns treballadors enfrontada a 49 treballadors que volen rescindir el contracte, cobrar les indemnitzacions, etc. Després de tot un seguit de reunions, intents de reunió, a l'IMAC, amb les centrals sindicals —possiblement alguna amb la Generalitat—, l'empresa no es presenta a cap d'elles; després d'una vaga legal, que no té cap força, perquè, evidentment, l'empresa ja pràcticament no existeix, etc., els treballadors, en una situació de desesperació, es tenquen a l'església de Santa Maria d'Igualada, i es crea un greu conflicte a la ciutat d'Igualada.

A partir d'aquest moment —això era el dia 5 de març— intervenen l'Ajuntament, les centrals sindicals, els partits polítics, el Diputat que els parla —sembla ser que la Generalitat no hi intervé—, i el dia 26 arriba una resolució, amb data del 18 de març, a través de les gestions fetes per l'alcalde d'Igualada, en què se suspenen durant tres mesos els contractes d'aquests treballadors. D'acord amb una negociació feta amb els treballadors que estan a dintre d'Igualada, —a dintre de l'església d'Igualada, perdó— s'acorda que surtin i que continuïn la lluita, en unes altres condicions, aprofitant aquests tres mesos. Aquesta resolució de tres mesos té importància perquè si fos de sis entraria ja dintre dels divuit mesos —que han de cobrar del subsidi d'atur— però en ser només de tres mesos, l'Estatut dels Treballadors preveu que, per tant, cobraran els divuit més els tres mesos. El fet és que ha passat un mes i mig i els treballadors encara no han cobrat aquests tres mesos, amb la qual cosa continuen ja portant cinc mesos sense cobrar, però, a més a més, no s'ha fet encara cap reunió seriosa en què això s'hagi abordat i hi hagi una perspectiva de solució.

Aquesta és una situació greu, per a aquestes 49 famílies; aquesta és una situació greu per a Igualada, perquè ningú no té garantia que aquests 49 treballadors amb les seves famílies no tornaran a iniciar processos de lluita en funció dels seus interessos legítims, que ja veurem on ens porten, i, en funció d'això, aquest Diputat ha fet la pregunta: què pensar fer el Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Honorable senyor Conseller de Treball té la paraula per a contestar aquesta pregunta.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la descripció del problema d'aquesta empresa que ha fet el Diputat senyor Padullés és exactament el que jo voldria fer amb una sèrie de matisos. L'empresa originària on estaven inscrits tots els treballadors és una empresa que actualment està en fallida, i el problema que aquests treballadors no cobrin la indemnització que els correspon, que és el punt central del litigi, deriva també d'una mancança d'agilitat del Fons de Garantia Salarial. Vostès saben que hi ha aquest fons des-

tinat precisament per a aquests casos, però que els treballadors no el cobren fins al cap d'un any o un any i mig, moltes vegades, d'haver-se trobat en aquesta situació. La manca d'agilitat en aquest sentit agreuja els problemes aquests.

D'altra banda també és veritat que es van demanar aquests tres mesos de suspensió de contracte, precisament perquè aquests treballadors, d'una manera o altra, poguessin continuar cobrant. El ritme, també lent, de la tramitació d'aquests expedients fa que ara com ara encara no hagin cobrat, havent-hi intervingut la mateixa Generalitat i un servidor en persona.

Fixin-se que estem davant un problema de tipus laboral, greu, per a una població com Igualada, on nosaltres no tenim competències en aquells punts que realment són els eixos, són els eixos a partir dels quals es pot resoldre: el Fons de Garantia Salarial, la resolució d'expedients d'ocupació. Aquesta és la situació, i els treballadors varen accedir al meu Departament a mitjançar i trobar una solució sobre això. En aquest sentit, cal dir que nosaltres hem convocat una reunió amb la part dels treballadors afectats, amb aquests 49, per al dia 6 de febrer, i una altra, el dia 10. Tot i que les gestions anteriors no havien assolit que una part de l'empresa es presentés en aquestes reunions —ho vàrem assolir nosaltres el dia 9 d'abril—, a dos quarts d'una hi va haver una reunió convocada pel Cap del Servei Territorial del meu Departament amb el gerent de l'empresa, i, posteriorment, a la tarda, hi va haver una reunió entre empresari i treballadors. Aquesta reunió realment no va aportar els objectius que es propugnaven, que era arribar a una solució pactada en què els treballadors que havien optat per rescindir els contractes i cobrar una indemnització i que no poden esperar aquest període de temps tan llarg en què el Fons de Garantia Salarial pot retornar aquests diners als treballadors, i que volen una font d'indemnització provinent del mateix empresari... Això no es va assolir. Aquestes han estat les gestions concretes que ha fet el meu Departament, i, en aquest sentit, nosaltres continuem oberts amb aquest doble front d'agilitzar aquest expedient que hi ha obert sobre l'empresa, i de l'altra, de continuar amb aquesta línia de mediació que ens han demanat els treballadors, d'intentar que arribin a un acord, a un acord difícil d'assolir per la posició de les parts.

Aquesta és la resposta a la pregunta del senyor Diputat. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Padullés desitja replicar o repreguntar? Té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, és que, és clar, senyor Rigol, bé, doncs, no tenim competències, però és clar és que el problema tampoc no és només que no tenim competències, que no en tenim, el problema és una actitud decidida d'intervenció en aquests problemes. He esmentat, si no ho recordo malament, la intervenció en un moment important i conflictiu, que són els vint-i-tres dies que els treballadors van estar tancats a dintre l'església de Santa Maria d'Igualada. I la Generalitat no va intervenir. Ara, en fi, el dia 9 d'abril, després d'intentar-ho el 6 i el 10 de febrer, l'empresa es va presentar, l'empresa diu que, en fi, que no hi està d'acord, que vagin a cobrar al Fons de Garanties Salarials, que ella no té perquè respondre i tal...

Bé, aquesta és la mateixa situació que teníem, aquesta és la mateixa situació que teníem.

Això vol dir que, als treballadors, els haurem de dir que molt bé, que no tenim competències, que han de continuar amb les mesures que ells considerin oportunes per veure si ells aconsegueixen una altra vegada intervenció de tot-hom, i aviam si se'ls pot arribar a solucionar el problema. Tot i amb això permetim dir-li que el fet que els treballadors encara no hagin cobrat aquesta suspensió de tres mesos, no és un problema que no tinguem competències; és un problema d'insistir, perquè hi ha un compromís, en una reunió en què jo era, precisament, del senyor Delegat Provincial de Treball, que això es resoldria ràpidament. No és un problema del Fons de Garanties Salarials, que és a Madrid i amb què tenim més dificultats.

Però hi ha un altre aspecte en què jo penso que la Generalitat hauria d'haver intervingut, que és amb les característiques d'aquest conflicte, en l'actitud de l'empresa de passar a convertir-se en cooperativa, i de no respondre, i de no respondre amb el seu patrimoni en relació amb les indemnitzacions dels altres treballadors, i que en no fer-ho així, en no anar en aquesta direcció, no ajudem a donar la imatge d'una Generalitat que intervé, que es preocupa pels problemes dels treballadors.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la manca d'una xarxa actualitzada d'institucions penitenciàries

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller no desitja replicar. Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la formulada pel Diputat senyor Pere Parera, del Grup de Convergència i Unió, sobre la manca d'institucions penitenciàries a Catalunya.

El Sr. PARERA (*de l'escó estant*): Senyor President, si m'ho permet, parlaré des de l'escó per anunciar la retirada d'aquesta pregunta i per exposar molt breument els motius d'aquesta retirada.

Ja que ahir el senyor Oliart va presentar una interpellació amb el mateix caire i que l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Gispert, va donar pràcticament resposta a la meua pregunta, per això, i per agilitat d'aquesta Cambra, retiro aquesta pregunta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera.

Nomenament dels membres del Consell Consultiu de la Generalitat per part del Parlament

Passem, doncs, al darrer punt de l'ordre del dia, que és la designació dels membres del Consell Consultiu de la Generalitat per part del Parlament. D'acord amb la Llei del Consell Consultiu de la Generalitat, aprovada per aquest Parlament, i en el seu article tercer, cal que el Parlament designi cinc membres entre juristes de reconeguda competència que gaudeixin de la condició política de català i que tinguin més de set anys de dedicació en la funció o activitat professional respectiva. Aquesta designació,

perquè sigui vàlida, ha d'ésser feta per majoria de tres cinquenes parts dels Diputats. És a dir, cal que els senyors designats comptin amb vuitanta-un vots. El Parlament tenia un termini per a efectuar aquesta designació i era, per tant, una qüestió urgent que ha motivat el fet d'incloure-ho en aquest ordre del dia.

Els serveis del Parlament distribuïran les paperetes, ja que, d'acord amb l'article 80, ha d'ésser una votació secreta a efectuar per paperetes. Segons les notícies arribades a la Mesa, els noms proposats pels diversos Grups com a membres del Consell Consultiu són, per ordre alfabètic, els senyors Francesc de Carreras, Francesc Fernández de Villavicencio, Josep-Antoni González Casanova, Robert Vergés i Eduard Vivancos. *(Pausa.)*

S'estén que, als efectes d'aquesta votació, n'hi haurà prou que en la papereta consti el cognom que identifiqui la persona, sense necessitat de posar-hi nom i cognom sencers. Anem ara a procedir al sorteig de la lletra per la qual començarà la crida dels senyors Diputats per ordre alfabètic..., pels números. Doncs, el número pel qual començarà la votació. *(Pausa.)* La votació començarà pel Diputat que té el número d'ordre, en la relació alfabètica, cent quatre. *(Pausa.)*

Senyors Diputats, comença la votació. El senyor Secretari anirà cridant els senyors Diputats.

(El senyor Secretari Primer llegeix el nom dels senyors

i senyores Diputats, començant pel Diputat senyor Antoni Puigvert i Gorro, perquè dipositin el seu vot a l'urna.)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Prego al senyor Secretari Segon que vulgui procedir a la lectura del següent Diputat.

(El senyor Secretari Segon continua la lectura dels noms dels senyors i senyores Diputats.)

El Sr. PRESIDENT: Tots els senyors Diputats presents han votat? *(Pausa.)* Procedim, doncs, a l'escrutini. Els senyors Secretaris en prendran nota.

(Es fa l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: Procedirem al recompte i a la comprovació.

(Es fan el recompte i la comprovació dels vots.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, el resultat de la votació és el següent: el senyor Francesc Fernández de Villavicencio ha obtingut 121 vots; el senyor Josep-Antoni González Casanova, 117 vots; el senyor Robert Vergés, 115 vots; el senyor Francesc de Carreras, 97 vots, i el senyor Eduard Vivancos, 93 vots.

Tots ells han superat la quantitat de vuitanta-un vots requerits segons la Llei del Consell Consultiu. Per tant, les cinc persones els noms de les quals hem indicat queden designades pel Parlament per a formar part del Consell Consultiu.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i quatre minuts de dues del migdia.)

CONDICIONS DE SUBSCRIPCIÓ AL
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. L'Administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses al dors, a partir del dia de de; fins al 31 de desembre de 198.....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198..... envia

per núm. la quantitat de pessetes.
(gir / taló al portador)

....., de de 198.....

Signatura.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80